

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Panasiuk

Protokolant: Joanna Radziszewska

przy udziale oskarżyciela posiłkowego A. B.

po rozpoznaniu w dniach 31 sierpnia 2017 roku i 19 grudnia 2017 roku sprawy:

J. R., syna H. i J. z domu K., urodzonego (...) w B.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 26 września 2016 roku w B. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził A. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 123 000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd przy zawarciu umowy powierniczej, co do zamiaru i możliwości wywiązania się z umowy ze spłaty kredytu konsolidacyjnego o nr umowy (...) zawartego w (...)Banku w H. poprzez nie wykonanie trzech przelewów do w/w banku na sumę 120 0000 i pobranie za tą usługę 3 000 zł, przy czym wykonywał powyższe czynności w imieniu Banku (...) z siedzibą w W. narażając tym samym w/w Bank na stratę finansowa w wysokości 123 000 zł tytułem zwrotu tej sumy w ramach reklamacji dla A. B., czym działał na szkodę Banku (...) SA z siedzibą w W.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

I. Oskarżonego J. R. uznaje za winnego tego, że: w dniu 26 września 2016 roku w B. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził A. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 119 696,50 złotych poprzez wprowadzenie go w błąd przy zawarciu umowy powierniczej, co do zamiaru wywiązania się z umowy ze spłaty kredytu konsolidacyjnego o nr umowy (...) zawartego w (...) Bank w H. poprzez wykonanie trzech przelewów do (...) S.A. na sumę 120 0000 złotych i pobranie za tą usługę 3 000 zł oraz niewykonanie spłaty rat pożyczki zgodnie z ustalonym harmonogramem w (...) Bank w H., przy czym wykonywał powyższe czynności w imieniu Banku (...) z siedzibą w W., czym działał na szkodę A. B., tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. skazuje go na karę **8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.**

II. Na mocy art. 33 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego grzywnę w wysokości 500 (pięćset) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych.

III. Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu tytułem próby na okres 2 (dwóch) lat.

IV. Na mocy art. 72 § 1 pkt. 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do informowania Sądu co dwa miesiące o przebiegu okresu próby.

V. Na mocy art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego zadośćuczynienie w kwocie 1.000 (jeden tysiąc) złotych na rzecz A. B..

VI. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1180 złotych tytułem opłaty i obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi w kwocie 70 złotych.

Sędzia

Sygn. akt II K 177/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. B. był klientem Banku (...) S.A. z siedzibą w W.. W dniu 21 września 2016 roku w Oddziale Banku w B. zawarł umowę pożyczki zabezpieczonej hipoteką numer (...) w kwocie 445.000 złotych. Obsługiwał go pracownik banku – J. R., zajmujący wówczas stanowisko Kierownika (...) w tymże oddziale. J. R. przedłożył do podpisu A. B., jako załącznik do dokumentacji kredytowej, umowę powierniczą z 22 września 2016 roku. W umowie tej A. B. zobowiązał się do bezpłatnego powierzenia kwoty 123.000 złotych na okres od 23 września 2016 roku do 31 grudnia 2017 roku na rzecz J. R., celem dokonania przez niego miesięcznych spłat kredytu konsolidacyjnego o numerze (...) z 19 listopada 2015 roku zawartego między A. B. a (...) Bank oddział w H..

W dniu 26 września 2016 roku w Oddziale Banku w B. A. B. udostępnił J. R. login, hasło i token do swojej bankowości elektronicznej. Po czym w jego obecności zostały wykonane przelewy. Kwota 120.000 złotych, zgodnie z żądaniem A. B., powinna zostać przelana do (...) Banku na poczet spłaty kredytu numer (...), zaś kwota 3.000 złotych została przekazana przez A. B. J. R. w gotówce. J. R. przełał powierzone przez A. B. pieniądze w łącznej kwocie 120.000 złotych na rachunki mBanku, których był on właścicielem.

W kolejnych miesiącach A. B. otrzymywał informacje z (...) Banku o zaległości w spłacie kredytu. Wówczas skontaktował się z J. R. w celu wyjaśnienia sytuacji. Twierdził on wówczas, że osobiście dopilnował spłaty. W późniejszym terminie A. B. otrzymywał kolejne informacje o zaległości w spłacie kredytu. Próbował ponownie skontaktować się J. R., jednak bezskutecznie. Faktycznie na rachunek(...)Banku, J. R. przełał równowartość jedynie dwóch rat kredytu – za październik i listopada 2016 roku.

A. B. złożył reklamację do Banku (...) S.A. z siedzibą w W. w celu odzyskania utraconych pieniędzy. Bank rozpatrzył reklamację pozytywnie i wypłacił A. B. kwotę 120.000 złotych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: zeznania świadków A. B. (k. 2-2v, 70v-71, 164v-165, 226v-227), T. R. (k. 74-75, 205-206), kopię reklamacji (k. 5-6), kopię umowy powierniczej (k. 7), kopię pisma informującego o zaległości (k. 8), kopię umowy pożyczki zabezpieczonej hipoteką (k.11-18), kopię umowy o kredyt konsolidacyjny (k. 19-34), zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa wraz z załącznikami (k. 35-50), notatki urzędowe (k. 52, 68-69, 134), pismo (...) S.A. w W. wraz załącznikami (k. 59-64, 130), pismo z (...) S.A. w W. wraz załącznikami oraz płytą (k. 81-129).

Oskarżony J. R. w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i omówił złożenia wyjaśnień (k. 141).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wina i okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu nie budzą jakichkolwiek wątpliwości.

Głównym dowodem winy oskarżonego są zeznania pokrzywdzonego A. B. (k. 2-2v, 70v-71, 164v-165, 226v-227). Pokrzywdzony zeznał, iż zaciągnął kredyt w Banku (...) w B., w wysokości 445.000 złotych celem spłaty zobowiązań zaciągniętych w innych bankach. Część zobowiązań została spłacona. Do uregulowania pozostał kredyt w (...) Banku. Wskazał, iż z J. R. zawarł umowę powierniczą w oddziale banku, opiekującą na trzy kwoty po 41.000 złotych. Łączna

kwota, która miała wpłynąć do (...) Banku to 123.000 złotych. Przekazał J. R. login, hasło i token do swojej bankowości elektronicznej, aby mógł on dokonać przelewów na rzecz (...) Banku w wysokości 120.000 zł. Dał mu również 3000 złotych w gotówce, gdyż miał on wpłacić te pieniądze osobiście do (...) Banku. Swoje postępowanie tłumaczył zaufaniem do pracownika banku. Kiedy otrzymał informację z (...) Banku o niezapłaconej racie, skontaktował się telefonicznie z J. R.. Kiedy przyszedł termin płatności kolejnej raty i ponownie okazało się, że rata nie została zapłacona, znów zadzwonił do J. R.. Jednakże ten nie odbierał już połączeń telefonicznych. Wówczas udał się do banku, gdzie ustalił, iż oskarżony w październiku uiścił całą ratę, zaś w listopadzie wpłacił dwie kwoty - 1000 złotych i około 600 złotych – tytułem kolejnej raty. Pracownik banku próbował się dodzwonić do J. R., ponieważ nie był on już pracownikiem banku. Oświadczył, iż bank (...) S.A. zwrócił mu 120.000 złotych, które natychmiast przelał na poczet kredytu w (...) Banku. Nadmienił, że oskarżony nie poinformował go, że kwota 3000 złotych będzie traktowana jako opłata za usługę.

Zdaniem Sądu zeznania pokrzywdzonego zasługują na obdarzenie ich przymiotem wiarygodności. Są one spójne, konsekwentne i logiczne, a ponadto zawierają szczegóły, o których wiedzę mógł posiadać jedynie uczestnik zdarzenia.

W toku postępowania w charakterze świadka przesłuchano również T. R. (k. 74-75, 205-206). Wskazał on, iż jest pracownikiem Banku (...) S.A. zajmującym stanowisko specjalisty do spraw przeciwdziałania nadużyciom. Podał, że w dniu 2 stycznia 2017 roku do oddziału banku w B. zgłosił się klient A. B. w celu złożenia reklamacji z tytułu brakującej na jego rachunku kwoty 120.000 złotych oraz braku spłaty kredytu w (...) Banku. W reklamacji tej w dokładnie opisał działania ówczesnego pracownika banku J. R., dotyczące zawarcia umowy kredytu oraz umowy powierniczej, a następnie przekazania w oddziale banku danych do bankowości elektronicznej oraz wykonania przez niego przelewów na rachunki inne niż wskazanego przez niego, jak również przedłożył niezbędną dokumentację na poparcie własnych twierdzeń. Nadmienił również, iż analiza IP komputerów wykazała, iż przelewy wykonane w oddziale banku na szkodę A. B. zostały wykonane z komputera przypisanego do J. R., jednakże niemożliwym jest jednoznaczne ustalenie, który z pracowników banku korzystał wówczas z tego urządzenia. Jednocześnie wskazał, iż bank uznał reklamację A. B. za zasadną i w dniu 7 marca 2017 roku wypłacił kwotę 120.000 złotych A. B..

W ocenie Sądu zeznana tego świadka zasługują na wiarę. Są one bowiem spójne i logiczne, a ponadto pochodzą od osoby zupełnie obecnej dla oskarżonego. Depozycje te z pozytywnym skutkiem poddają się weryfikacji zgodnie z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego.

Wersję zdarzeń prezentowaną przez wyżej wskazanych świadków potwierdzają dowody w postaci: kopii reklamacji (k. 5-6), kopii umowy powierniczej (k. 7), kopii pisma informującego o zaległości (k. 8), kopii umowy pożyczki zabezpieczonej hipoteką (k.11-18), kopii umowy o kredyt konsolidacyjny (k. 19-34), zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa wraz z załącznikami (k. 35-50), notatek urzędowych (k. 52, 68-69, 134), pisma (...) S.A. w W. wraz załącznikami (k. 59-64, 130), pisma z (...) S.A. w W. wraz załącznikami oraz płytą (k. 81-129). Jednocześnie żadna ze stron nie kwestionowała treści tych dowodów, zaś Sąd nie znalazł powodów, by odmówić im waloru wiarygodności, toteż stanowiły one podstawę ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd.

Reasumując, opisane wyżej dowody uzupełniają się i tworzą logiczną całość nie pozostawiając zdaniem Sądu jakichkolwiek wątpliwości, co do tego, że J. R. w dniu 26 września 2016 roku w B. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził A. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 119 696,50 złotych poprzez wprowadzenie go w błąd przy zawarciu umowy powierniczej, co do zamiaru wywiązania się ze spłaty kredytu konsolidacyjnego o nr umowy (...) zawartego w (...) Bank w H. poprzez wykonanie trzech przelewów do (...) S.A. na sumę 120 000 złotych i pobranie za tą usługę 3000 złotych oraz niewykonanie spłaty rat pożyczki zgodnie z ustalonym harmonogramem w (...) Bank w H., przy czym wykonywał powyższe czynności w imieniu Banku (...) z siedzibą w W., czym działał na szkodę A. B.. Swoim zachowaniem wyczerpał znamiona ustawowe czynu z art. 286 § 1 k.k.

Tym samym, w treści wyroku Sąd zmodyfikował opis czynu zawartego w akcie oskarżenia, poprzez poprawienie redakcji zarzutu, jednocześnie korygując wysokość wyrządzonej szkody, będącej następstwem zachowania oskarżonego. Z poczynionych przez Sąd ustaleń wynika, iż zachowanie J. R. doprowadziło do niekorzystnego

rozporządzenia przez pokrzywdzonego A. B. mieniem w kwocie 119 696,50 złotych, która to kwota została pomniejszona o równowartość dwóch rat z października i listopada (w kwotach po 1651,75 złotych zgodnie z ustalonym harmonogramem spłat rat ustalonym przez (...) Bank), uiszczonych przez oskarżonego.

Niewątpliwie występki, którego dopuścił się J. R. cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości i wysoki stopień zawinienia. Oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu z winy umyślnej. Dokonał zamachu na mienie innej osoby, która mu zaufała i której wyrządził szkodę. Działal przy tym z pełnym rozeznaniem, ustalonym wcześniej planem oraz z niskich pobudek. Ponadto mając możliwość rozpoznania fatycznego i społecznego znaczenia czynu oraz możliwość zgodnego z prawem zachowania, nie będąc przez nikogo zmuszanym, zdecydował się popełnić przestępstwo.

Uwzględniając powyższe, za karę adekwatną do stopnia zawinienia J. R., Sąd uznał karę ośmiu miesięcy pozbawienia wolności. Przy wymierzaniu oskarżonemu kary pozbawienia wolności Sąd wziął pod uwagę także cele prewencji indywidualnej i generalnej, które winna spełniać ta kara. Zdaniem Sądu orzeczona kara zapobiegnie w przyszłości ponownym czynom oskarżonego i będzie oddziaływać na niego wychowawczo, ponadto ukształtuje wyobrażenie społeczeństwa o konieczności przestrzegania norm prawnych i nieuchronności kary. Jednocześnie, jako okoliczność łagodzącą, Sąd uwzględnił dotychczasową niekaralność oskarżonego (k. 131).

Nie ma jednak przeciwwskazań, aby oskarżony mógł skorzystać z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna, pozwalająca przypuszczać, iż pomimo warunkowego zawieszenia, kara spełni wobec oskarżonego skutek wychowawczy i zapobiegnie jego ponownym konfliktom z prawem. Właściwości i warunki osobiste oskarżonego, dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo niewykonania tej kary, jej cele zostaną osiągnięte. Za wystarczający okres próby, Sąd uznał zatem okres dwóch lat. Z kolei chcąc zapewnić sobie kontrolę resocjalizacji oskarżonego w warunkach wolnościowych, Sąd zobowiązał go do informowania Sądu co dwa miesiące o przebiegu okresu próby.

Obok kary pozbawienia wolności Sąd orzekł też karę grzywny w myśl art. 33 § 2 k.k. Wymiar kary grzywny Sąd określił na 500 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Mając na uwadze sytuację majątkową J. R. oraz okoliczność, iż nie ma on nikogo na swoim utrzymaniu.

W toku postępowania pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o zasądzenie od oskarżonego kwoty 3.000 złotych tytułem naprawienia szkody oraz 3.000 złotych tytułem zadośćuczynienia (k. 165).

Sąd uznał, iż zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie 3.000 złotych w realiach niniejszej sprawy nie znajduje uzasadnienia i jest żądaniem wygórowanym, w szczególności w sytuacji, gdy zdarzenia nie spowodowały trwałych następstw. Pokrzywdzony nie wykazał zasadności roszczenia w takiej kwocie. Choć z drugiej strony zasądzając zadośćuczynienie, Sąd miał na uwadze, że przedmiotowe zdarzenia wywarły wpływ na sferę psychiki pokrzywdzonego. Pokrzywdzony mocno przeżył fakt utraty tak znacznej sumy pieniędzy. W ocenie Sądu środek kompensacyjny w orzeczonym wymiarze – 1000 złotych, stanowić będzie odpowiednią rekompensatę pieniężną pokrzywdzonemu oraz dodatkowy bodziec dyscyplinujący oskarżonego.

Z kolei co do wniosku pełnomocnika pokrzywdzonego w zakresie naprawienia szkody w wysokości 3.000 złotych wstąpiła przesłanka negatywna albowiem jak wskazano wyżej A. B. otrzymał od banku 120.000 złotych, zaś oskarżony dokonał spłat dwóch rat kredytu (za październik i listopad, których łączna suma przekracza kwotę 3.000 złotych). W tej sytuacji należało uznać, iż brak jest podstaw do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody na rzecz A. B. skoro jej wysokość została pokryta w całości.

O kosztach postępowania orzeczono natomiast na mocy art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k., a o opłacie na mocy art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

Sędzia: